СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 15. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 19-го СІЧНЯ 1951.

No. 15. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 19, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном

Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016

FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ПОВНА КОНТРОЛЯ РОБОЧОЇ ЛЮДСЬКОЇ СИЛИ

Вашингтон, 17 січня. — Найточніша контроля робочої людської сили, за всі часи існування в Злучених Державах, буде заведена урядово, якщо вона буде потрібна до успішного виконання мобілізаційних плянів. Таке виявив през. Труман у письмі, висланім до голов усіх урядових департаментів і агенцій. Контроля буде відноситися як до робітників так і до завідателів і буде опиратися на таких засадах: Обмеження права робітника зміняти свій станок праці; обмеження працедавців наймати кількість робітників; а зокрема фахових робітників; федеральна контроля при найманні; примусове наймання робітниць-жінок, окалічілих робітників і членів з груп меншин; запевнення, що поодинокі особи будуть затруднені при таких роботах, до яких вони найкраще надається серед виконування мобілізаційної програми; спроваджування робітників з заприязнених країн, одначе тільки тоді, коливже використано всю робочу силу нашої країни.

Преезидент Труман дав вказівки департаментам і агенціям, щоб вони негайно притримувалися — як він висловився — „краєвої політики в справі робочої сили": Він теж заповів внесення відповідних законопроєктів у таких випадках, у яких такої політики не вдається застосувати.

Вилсон ддомагається негайного обмеження.

Филаделфія. — Директор оборонної мобілізації, Чарлс Е. Вилсон, заявив, що контроля людської сили мусить бути заведена поспішно і розумно, щоб врятувати краєву економію в теперішнім виїмковім стані видатків і розвитку. Він думає, що нема іншої ради у таких випадках, коли способи добровільної контролі не приносять успіху. Треба застосувати силу закону при розподілі матеріялів, при назначуванні цін, чиншів і платні і загалом при усіх справах, в яких треба контролі, щоб недопустити до інфляції і приспішити продукцію — твердив Вилсон.

САМОЗВАНЧИЙ ПОЛІЦИСТ ЗАРОБИВ $5,000

Ню Йорк. — Вилїем Колінс, колишній готелевий послугач з Ню Кесл, Дел., придумав для себе легкий заробіток, накладаючи кару на таких подорожних, що провинилися проти чистоти. Він ставав у відповіднім місці у станції Гренд Сентрал і тільки вважав чи хто не плюне або не кине якої лушпини з помаранчі на землю. Приступаючи до подорожного, який спішив на потяг, він показував свою підроблену відзнаку детектива і накладав кару. Деяких подорожних підводив аж під сусідню поліційну станцію, але напімнувши їх подорозі, пускав свобідно.

ВОЯКИ БУДУТЬ МАТИ БЕЗПЛАТНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Вашингтон. — Комісія ветеранів у палаті репрезентантів одноголосно ухвалила дати воякам безплатне життєве забезпечення до висоти $10,000 у всіх родах збройної служби. У попередній війні існувала Краєва Служба Забезпечення Життя, яка видавала поліси воякам. Теперішне забезпечення вигасає автоматично за три місяці після повороту з війни і не дозволяє на переміну поліси на мирне забезпечення.

ПОВІТРЯНІ СИЛИ ЗАКЛИКАЮТЬ УСІ РЕЗЕРВИ

Вашингтон. — Повітряні сили видадуть негайно заклик до всієї своєї Зорганізованої Резерви і до Краєвої Гвардії, якщо вони ще не були покликані до служби після вибуху війни в Кореї. — Заклик досягне найменше 28 „крил" і значну кількість менших частин, які разом дають силу 100,000 людей. Наказ іде до організацій, які мали бути змобілізовані впродовж березня або квітня. Як тепер заповідається, решту сил покличуть у червні або аж у наступному скарбовому році, тобто після 1 липня.

З вибухом Корейської війни було всіх 27 „крил" Краєвої Повітряної Гвардії у різних околицях краю і дальших додаткових 25 „крил" в Зорганізованій Повітряній Резерві. З того десять крил Краєвої Гвардії і чотири резервових „крил" уже покликано до служби. Пересічна сила одного „крила" резерви виносить 1,000 літунів, а одного „крила" Гвардії 1,200 літунів. Кажуть, що загалом покликано 50,000 літунів до військової служби. Урядово оповіщено, що повітряні сили будуть збільшені до 100 літунських частин, замість 84, як це було постановлено після вибуху Корейської війни. Частини („групи") обіймають різно: часом менше ніж пів тузина важких бомбардувальників, таких, як Бі-36, а часом цілі тузини менших літаків. Уся сила має обняти 971,000 літунів.

МАРШАЛ ЗГОЛОШУЄ БИЛ ЗА БРАНКУ 18-РІЧНИХ

Вашингтон. — Секретар оборони Джордж К. Маршал вислав провідним конгресменам начерк законопроєкту, який давав би дозвіл покликати обов'язково до служби при збройних силах молодь у віці 18 років на проєкт 27 місяців. Крім того він домагається продовження військової служби на один рік для таких, яким вона мала скінчитися в 1952 або в 1953 р. Внесок Маршала появився після того, як визначні виховники склали свідоцтва в сенатській підкомісії воєнної готовости, заявляючи свою згоду на покликання 18-річної молоді. Маршал заявив, що покликання такої молоді є „виправдане світовим положенням серед такої серіозности і непевности, що ми мусимо бути готові на ефективне діяння, все одно, чи визов приходить зі швидкістю звуку чи може відложений на протяг людського життя" Про економічне положення сказав Маршал, що на довгі часи ми не зможемо витримати „розторощуючого тягару" і мусимо рахувати „на певну цивільну резерву вишколеної військової сили".

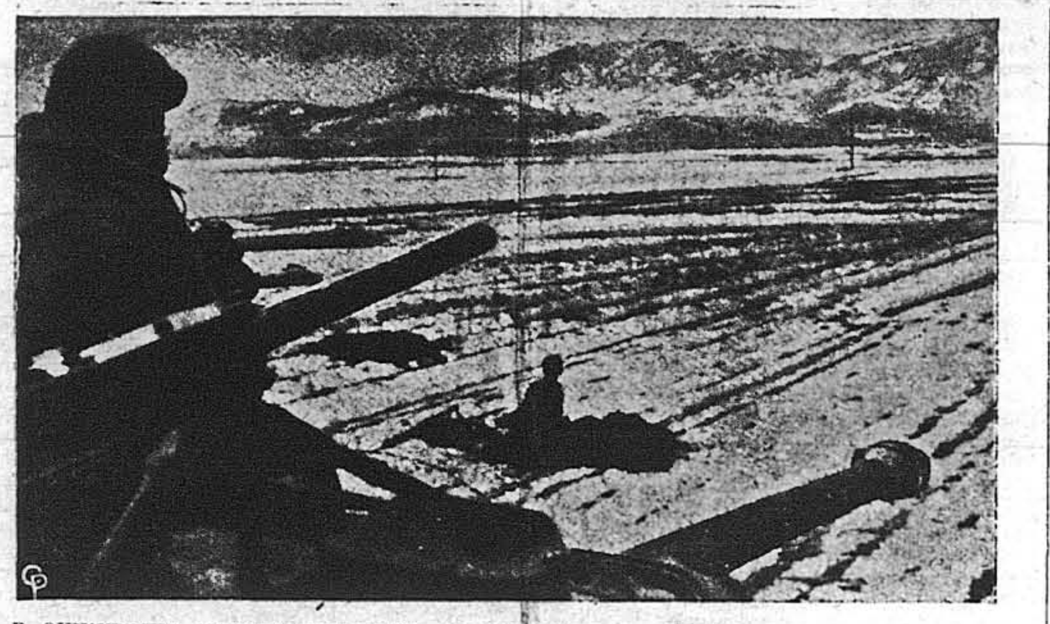
В АМЕРИЦІ

● **Наймодерніщий воєнний корабель „Нортгемптон"**, містоти 17,000 тон, буде спущений на воду 27 січня у варстатах підприємства Бетлегем Стіл Корпорейшен в Бостоні. Він буде служити для посередництва підчас операцій між головною кватирою і іншими кораблями.

● **Для осторогн перед нападом з повітря** загудять сирени в суботу 27 січня в Ню Йорку. Це буде тільки проба, щоб повідомити населення, які знаки придумані на випадок справжньої небезпеки.

● **Викинули щісиадцять службовиків** з бюра департаменту міської добродійности в Ню Йорку за прокомуністичне наставлення. Досі комуністи були панами в цім бюрі, роздаючи допомоги своїм побратимам.

● **Згорів у Балтимор корабель** Джордж Вашингтон, яким президент Вудро Вилсон їздив в 1918 р. на конференцію до Версаю. Його збудувало підприємство Норддойчер Лойд в Бремен сорок років тому.

В ОЧІКУВАННІ НОВОГО РОЗВИТКУ. Американські вояки в Кореї окопались на нових позиціях та пильно стежать за кожним рухом ворога на вкритому снігом терені, готові до негайної проти-акції.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ВІДКИНУВ ПРОПОЗИЦІЇ ПЕРЕМИР'Я

Лейк Соксес, 18 січня. Уряд комуністичного Китаю відкинув вчора формально пропозиції Об'єднаних Націй для замирення Далекого Сходу, базовані на домаганні негайного припинення воєнних дій в Кореї та опісля розмов на тему всіх далеко-східніх проблем. Злучені Держави негайно після того почали акцію, щоб домогтися міжнародного засуду комуністичного Китаю як агресора. В комуно-китайській відповіді на пропозиції Об'єднаних Націй заявляється, мовляв, — Злучені Держави домагаються негайного перемир'я, щоб добитися цим „передишки" для своїх військ в Кореї до „дальшої агресії". Комуно-китайський уряд рівночасно видвигає свої проти-пропозиції, домагаючись насамперед розмов в справі Кореї і Формози та признання йому місця в Об'єднаних Націях. Уряд Злучених Держав Америки у Вашингтоні і в Об'єднаних Націях негайно відкинув комуністичні проти-пропозиції. На сьогодні на 3-тю годину після полудня вже скликано засідання Політичного Комітету Генеральної Асамблеї О. Н. і заповідається, що Злучені Держави вже на цьому засіданні почнуть акцію для визнання червоного Китаю агресором. В дипломатичних колах вважають, що черговою фазою в розвитку буде дипломатичний конфлікт між Злученими Державами та Індією, премієр якої, Джавагарлал Неру в Парижі заявив, що його країна всіми силами протиставитиметься наватруванню Китаю агресором, бо це, по його думці, замикало б вже можливості мирного полагодження теперішньої міжнародної кризи. В інших дипломатичних колах стверджується, що загальний тон комуно-китайської відповіді вже не є такий гострий, як був раніше, і все ще не втрачається надії на можливість компромісу.

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ ВІДКИДАЮТЬ КОМУНО-КИТАЙСЬКІ ПРОТИ-ПРОПОЗИЦІЇ

Вашингтон, 18. січня. — Негайно після проголошення комуно-китайської відповіді на пропозиції О. Н. щодо перемир'я в Кореї та рівночасно видвигнення власних проти-пропозицій, державний секретар Ачесон рішучо відкинув їх як „неприємливі" та гостро наврував комуно-китайський режим за „зневажливе нехтування світових вимог миру". — Комуно-китайську відповідь секретар Ачесон вважає „повним і цілковитим" відкиненням зусиль для припинення війни в Кореї. Коментуючи подію, Ачесон висловив на пресовій конференції надію, що комуно-китайські проти-пропозиції будуть відкинені теж Об'єднаними Націями. В дипломатичних колах вважається, що після комуністичної відповіді міжнародне положення ще більше загострилося та що теперішня криза може увійти в свою останню фазу.

ЗАПОВІДАЄТЬСЯ „НОВИЙ РОЗДІЛ" В МІЖНАРОДНІЙ КРИЗІ

Лейк Соксес, 18 січня. — Ворен Р. Остин, американський представник в Об'єднаних Націях, ствердив вчора, що відповідь комуно-китайського уряду на пропозиції Об'єднаних Націй щодо замирення на Далекому Сході, попередженого перемир'ям в Кореї, замикає дотеперішню фазу мирних зусиль та відкриває „новий розділ акції Об'єднаних Націй для зустрічі та відбиття агресії комуністичного Китаю". Остин дав виразно до зрозуміння, що черговим кроком Злучених Держав буде домагання визнати міжнародно Китай за агресора та поробити з того відповідні практичні висновки. Ця пропозиція вже сьогодні опиниться на нарадах Політичного Комітету. Велика кількість делегатів згори заповідають відрочення нарад на кілька днів, щоб могти порозумітися зі своїми урядами.

ДЛЯ УХВАЛЕННЯ ФОНДІВ НА ОЗБРОЄННЯ БУДЕ ВНЕСЕНИЙ ОКРЕМИЙ БИЛ

Вашингтон. — Бюджетове послання президента Трумана не містить окремого законопроєкту на видатки на озброєння, тому у своєму часі буде зголошений бил для цієї справи. У бюджеті згадано поодинокі рубрики видатків, між ними теж і про видатки на зброю у висоті $60,971,000,000. У скарбовому році 1951-1952. Конґресмен Кларенс Каннон, голова комісії призначень фондів палати репрезентантів, заповідає, що вже найближчого понеділка почнуться пересухання знавців над бюджетом, одначе чисто військові справи будуть виокремлені для ухвалення їх щойно в квітні.

● **Милард Калдвел**, кол. губернатор Флориди, затверджений сенатом одноголосно на становище директора цивільної оборони. Він був назначений на це становище президентом Труманом, заки ще був зголошений відповідний законопроєкт, який уже ухвалено в Конґресі.

ЕСПАНСЬКИЙ АМБАСАДОР ОБІЦЮЄ АРМІЮ З МІЛЬЙОНА ВОЯКІВ

Вашингтон, 17 січня. — Хозе Фелікс Лєкеріка, новий еспанський амбасадор до Злучених Держав, формально виказав свої повновласти президентові Труманові і в такий спосіб покінчилася п'ятьрічна перерва в дипломатичних зносинах між Еспанією й ЗДА. Підчас тримінутової церемонії в Білому Домі Труман сказав дипломатові, який давніше був еспанським міністром закордонних справ, що в теперішніх часах „кожна країна з вільного світу може бути покликана до складення своєї жертви для збереження Західної цивілізації". Коли амбасадор виходив з Білого Дому, він сказав репортерам, що Еспанія готова до оборони Европи від кожного агресора. Упродовж двох тижнів еспанська армія може бути збільшена з теперішнього стану 400,000 до 1,000,000 вояків.

У палаті репрезентантів два республіканські конґресмени поставили внесок, щоб Еспанію негайно включити в систему оборони Західної Европи. Конґресмен Дюї Шорт сказав, що Еспанія не тільки дасть нам оборонний причілок разом зі знаменитими літунськими майданами, але теж і дасть нам охорону, дякуючи горам Піренеям, які в більшій частині є непрохідні. Конґресмен Лерой Джансон сказав, що „Еспанія є найбільшою стратегічною країною в світі в теперішнім положенні".

ЕВРОПЕЙСЬКІ НАРОДИ ЄДНАЮТЬСЯ ДЛЯ ОБОРОНИ

Рим, 18. січня. — Поїздка ген. Двайта Айзенгавера по Европі та його відвідини в столицях країн Атлантійського пакту є рівночасно великою маніфестацією европейської єдности та зусиль для вдержання загроженого миру та для його оборони на випадок агресії. Ген. Айзенгавер прилетів тут вчора з Португалії, де відбув три-годинні наради з португальським урядом. Португальський міністер оборони, перед від'їздом ген. Айзенгавера, заявив, що португальський нарід „вважатиме великою честю боротися під Вашими наказами за волю і незалежність наших країн, або вмерти за них, якщо потрібно". Приїхавши до Риму, ген. Айзенгавер заявив, що „кожний з нас мусить бути готовий до жертв і посвяти, бо вартості, що їх нам треба боронити, належать нам усім". Організований комуністами демонстраційний страйк в Італії не мав жадного успіху.

● **Пропонують подвоїти платню** губернатора і його заступника стейту Ню Йорк. Теперішня платня виносить 25,000 дол. річно.

● **Зменшення пайків м'яса** заповідається в Британії.

ЗНОВУ ТІЛЬКИ ПАТРУЛЬНА АКЦІЯ В КОРЕЇ

АЛІЯНТИ СТАБІЛІЗУЮТЬ ФРОНТОВУ ЛІНІЮ. ВОНДЖУ „НІЧИЄ"

Токіо, 18. січня. — Бої на корейському фронті вчора знову обмежувались тільки до акцій патрульних відділів, тоді як аліянтські сили, без будь-якого напору з боку ворога, продовжували консолідувати свої фронтові лінії. На заході аліянтські сили, що бравурними протинаступами в останніх днях були знову підійшли на 20 миль на південь від Сеул, відступили в околицю Осан, 20 миль на південь від здобутого ними перед кількома днями Сувон. Теж на центральному фронті аліянтські війська без будь-якого натиску з боку ворога, пересунули дещо свою оборонну лінію, займаючи важливі стратегічні позиції. Сильний патрульний відділ аліянтських військ увійшов вчора до міста Вонджу і ствердив, що воно тепер є „нічиє", бо й ворога там нема. Аліянти теж не залишились в місті. Розвідка стверджує, що ворог тепер концентрує величезні сили на північ від Сувон. В патрульних сутичках ворог знову поніс великі втрати. В околиці Сувон мало б бути сконцентрованих тепер около 90,000 ворожих військ, у виразній підготовці до нового наступу. До припадкових патрульних боїв приходило теж на крайньо східному секторі фронту в районі міста Йонґволь, що вже кілька разів змінювало господарів та яке майже дощенту знищене. Аліянтське командування вважає, що ворог намагається оминати тепер більших зударів з аліянтськими військами, розбудовуючи свій фронт, наладнуючи постачання та стягаючи свіжі резерви до нового генерального наступу. З огляду на те, що тільки доривочні і патрульні бої на фронті не потребували піддержки з повітря, сильні з'єднання аліянтської авіяції концентрували свою акцію впродовж вчорашнього дня на воєнні об'єкти у ворожому запіллі, зокрема на комунікаційні получення, аеродроми та військові приміщення. Налети продовжувано теж підчас ночі, головно на комуно-корейську столицю Пйонґянґ.

ГЕН. ВАНДЕНБЕРҐ НЕ БАЧИТЬ ЦІЛЕЙ ДЛЯ А-БОМБИ В КОРЕЇ

Токіо, 18. січня. — Шеф штабу американської авіяції, ген. Гойт Ванденберґ, заявив тут на пресовій конференції, що в самій Кореї навряд чи є яка пригожа ціль для атомової бомби, хоча такі могли б існувати в Китаю. Він твердив що без огляду на радар та інші споруди, сьогодні все ще було б „надзвичайно", якщо б пощастило знищити 20-30% ворожих літаків ще заки вони долетять до цілі своєї атаки. Тому ген. Ванденберґ вважає, що в цьому випадку найліпшою обороною все ще є атака. Він переконаний, що на випадок навіть необ'явленої війни ворог не був би в стані збомбардувати нараз всі навіть найважливіші американські об'єкти та що американська авіяція могла б негайно відповісти нищівною протиатакою.

ЗАПЕКЛІ БОЇ В ІНДО-КИТАЮ

Ганої, Індо-Китай, 18. січня. Війна на „велику скалю" в Кореї відвертає дещо увагу від менше важливого другого фронту тої самої ворожої стратегії, іменно війни в Індо-Китаю. Після кількох місяців відносної передишки впродовж минулого літа, вишколені в Китаю та забезпечені совєтською зброєю комуністичні в'єтмінгські сили вже від тижнів ведуть запеклі наступи на місцеві французькі бази, захопивши вже майже всю прикордонну з Китаєм зону. Бої мають незвичайно жорстокий характер і обі сторони поносять великі жертви. Французьке командування висловлює певність, що комуністичні сили будуть розбиті.

ЧОТИРИ СОВЄТСЬКІ ДИВІЗІЇ НА ПОГОТОВІ В КИТАЮ

Таіпеї, Формоза, 18. січня. — Національно-китайська розвідка, завжди добре поінформована про стан і події на окупованому комуністами китайському континенті, стверджує, що сьогодні там є на поготові щонайменше чотири совєтські дивізії. Три совєтські панцерні дивізії, виряджені танками Т-34, як теж деякою кількістю найважчих танків „Сталін", — зайняли позиції здовж Чанґчунґської залізниці в Манджурії, тоді як четверта піхотна дивізія стаціонує в околиці Цінґтао, важливого порту над Жовтим морем на Шантунґському побережжі. Це тільки мова про ті дивізії, що їх з цілою певністю пощастило ствердити. Загальна кількість совєтських сил на території Китаю мала б виносити поверх десять дивізій, не включаючи великих совєтських сил в Порт Артурі та тисячів совєтських „техніків" і „дорадників", якими просякнута тепер ціла військова і політична адміністрація Китаю.

● **Австралія припинила дальший** набір рекрутів на війну в Кореї, — стверджуючи, що там вже бореться її повний батальйон з 1000 вояків в резерві в Японії.

ПЕРЕСТАВКИ В БРИТАНСЬКОМУ УРЯДІ

Лондон, 18. січня. — Премієр Атлі проголосив вчора деякі важливі переставки на міністеріяльних постах, іменуючи дотеперішнього міністра здоров'я Ейнеріна Бевана міністром праці і національної служби, а на його місце ставляючи дотеперішнього міністра пенсій Гілярія Марканда. Дотеперішній міністер праці, Джордж Ізаакс, вступив на місце Марканда. Ці зміни широко коментується з внутрішньо - політичних мотивів. В інших колах, лейбуристських і консервативних, не скривається щонайменше здивування, головно з огляду на номінацію Бевана, що належить до лівого крила лейбуристів. Стверджується, що в часах максимального міжнародного напруження Британія навряд чи скріпить до себе міжнародне довір'я номінацією лівих на ключеві пости, тим більше, що теж міністром війни є бувший комуністичний симпатик Джан Стречі.

В СВІТІ

● **Совєтсько-єгипетський договір** підписано в Каїро, на підставі якого Совєти продадуть Єгиптові 50,000 тонн збіжжя по 104.78 долярів за тону.

● **Комуно-чеський уряд знову** засудив на кару ув'язнення від 6 до 20 років дев'ять осіб, обвинувачених за „шпигунство".

● **Британія плянує змобілізувати** півмільйонову африканську армію, що мала б бути включена в оборонну підготовку Заходу.

● **Десять поляків, в тому двох** католицьких священників „признались" перед комуністичним судом в Кракові в „убивствах" і „терорі" проти поліції та комуністичної партії.

● **Соціяліст Ернест Ройтер знову** був перевибраний мейором Західного Берліну.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

БИРНС ПРО „АМЕРИКАНСЬКУ ПОЛІТИКУ"

Свого часу писали вашинґтонські кореспонденти, що з усіх недавніх секретарів стейту найбільшою популярністю у столиці втішається все ще — Джеймс Бирнс. Про це згадували вони не так з якогось особливого сентименту до Бирнса, як радше тому, бо виглядало, що 70-літній Бирнс не тільки не зійшов ще з політичного овиду, але готов вкоротці дати про себе знати як гострий критик політики того департаменту, головою якого він сам був. Як відомо, Джеймс Бирнс був секретарем стейту в роках 1945-1947.

Сталося так, як дехто заповідав. Пізнати це вже по інавґураційній промові, яку виголосив Бирнс в місті Коломбія в Південній Каролайні, з нагоди перебрання влади губернатора цього стейту. До якої міри його вибір губернатором був популярним не тільки в тому стейті, але й на цілому Півдні, можна було пізнати по численних делеґаціях, що прибули на інавґурацію з різних південних стейтів. Це знову означає, що Демократичній партії, яка є при владі, як теж і президентові Труманові та його адміністрації треба тепер шукати нових способів „примирення" з Бирнсом, бо відносини між ними останніми роками не були дуже добрі й були поважні розходження не тільки щодо внутрішньої політики, але в куди більшій мірі — щодо закордонної. Ці розбіжності думок пізнати було по тій критиці політики адміністрації, яка мала місце в інавґураційній промові Бирнса, та якій прислухувались теж висланники з Вашинґтону, як і „неодмінний" політичний дорадник президентів, Бернард Барук, що теж не є з Труманом в дуже добрих відносинах.

Бувший секретар стейту зазначив в першу чергу, що Росія не оглядатиметься на ніщо і на нікого, як буде готова до війни. Вона почне її тоді, коли їй захочеться. Маючи це на увазі, Бирнс гостро критикував угодове наставлення департаменту стейту у відношенні до комуністичного Китаю, виправдуване тим, що, мовляв, таким чином рятується мир в Азії Бирнс рішучо обстоює необхідність рятувати Західну Европу а з нею і людську цивілізацію, та негайну висилку більшої американської військової сили до Европи. „Самозбереження вимагає, щоб ми перші діяли, заки Совєти вдарять", — говорив Бирнс. Союзником Америки повинна бути кожна нація і кожна армія, які є „противниками аґресії атеїстичних комуністів Росії".

Щоб можна було дати вільному світові допомогу в боротьбі з „фанатичною ідеологією", яка змагає до „підбиття світу", треба американцям, твердить Бирнс, бути об'єднаними. Оборона спільної усім свободи вимагає спільної політики. В часі такої загрози, як сучасна, не може бути „республіканської чи демократичної політики, а мусить бути американська політика", підкреслив він. Та це не виключає дискусій на тему політики, бо ані президент, ані уряд, ні Конґрес „не мають монополю на мудрість і чесноти".

Замітне, що в тому самому часі, коли Бирнс говорив це в Коломбії, у Вашинґтоні Там Коналлі, демократ з Тексас і предсідник сенатської комісії закордонних справ, висказав свій жаль, що департамент стейту дав згоду на заходи в справі перемир'я з червоним Китаєм, не питаючи опінії комісії.

Все це вказує на велике невдоволення широких кол громадянства з угодовости американської політики, коли йдеться про відношення до комуністичної аґресії та російського імперіялізму.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ БЮДЖЕТ

Запропонований презитентом федеральний бюджет на наступний скарбовий рік, який починається з днем 1. липня, накладає $471 на голову кожного мешканця Злучених Держав, включаючи мужчин, жінок і дітей та приймаючи, що населення країни виносить кругло 152,000,000 осіб. Як знаємо, це фіктивне число, бо ж кожний не платить, але з нього пізнати, яку велику ціну треба американцям нині платити за оборону перед „варварською загрозою комунізму", як заявив президент Труман.

З кожного доляра, який дістане федеральний уряд до свого розпорядку в наступному році, треба буде видати 58 центів на військову силу, 10 ц. на міжнародні зобов'язання, 8 ц. на відсотки за старі й нові довги, 7 ц. на втримання й пенсії ветеранів а 17 ц. на всякі інші видатки. Усіх видатків разом буде $71,584.000,000.

З тих грошей піде на військову службу $41,421,000,000; на ветеранів $4,911,000,000; на допомогу й забезпеку чужих країн $7,461,000,444; на суспільне забезпечення, поміч для убогих і плекання здоровя $2,625,000,000; на відсотки від довгів $5,897,000,000; на загальне урядування $1,351,000,-000, а на поодинокі департаменти, як напр. на освіту, рільництво, департамент праці, фінансів і торгівлі, транспортацію, на департамент справедливости і т. п. — піде решта грошей.

Тут треба пригадати, що це тільки видатки федералнього уряду, який має свій осідок у Вашинґтоні. Є ще окремі видатки на стейтові потреби, на муніципальні і на установи, як школи, шпиталі, бібліотеки, утримувані приватними організаціями для загального добра. Їх у федеральнім бюджеті не згадується, одначе громадяни мають тямити, що й такі видатки хтось мусить покрити, а цим „хтось" є часто пересічний мешканець Америки.

У звичайного господаря наперед рахують приходи, а потім щойно видатки. Просто тому, що як хто не має грошей, то не може робити видатків. В державних установах справа мається відмінно: Наперед видатки, а потім щойно йде турбота, звідки добути фонди на покриття видатків. У приходах є дуже мало рубрик, а крім того вони всі мають одну тільки назву: податки. Отже на покриття бюджетових видатків вставлені такі приходи на 1952 р.: Безпосередні особисто-доходові податки мають принести $26,780,000,000; безпосередні податки від підприємств („корпорацій") $20,000,-000,000; податки від продажу $8,222,000,000; податки від платень (вибирані на суспільне забезпечення) $5,084,000,-000; приходи з оплати мита на заграничні товари $620,000,-000. Крім того ще „різні інші", не точно названі, приходи, мають дати $1,333.000.000. Усі приходи на рік 1952 передбачені у висоті $61,939,000,000.

Коли взяти один доляр, який опиниться в федеральнім скарбі, то треба ствердити, що він приходить у таких відсотках: 35 ц. з безпосередніх податків від поодиноких осіб; 27 ц. від корпорацій, 23 ц. з нових податків, які треба буде щойно придумати; 11 ц. з податків від продажу, а 4 ц. з мита й інших оплат.

Коли зіставити приходи з розходами, то в приватних господарствах мусить залишитися якась надвишка. Коли надвишки нема, то такий господар бідкається й живе з дня на день, якщо не має якогось окремого майна. Коли зіставити приходи федерального уряду на рік 1952. з наперед передбаченими видатками, то покажеться, що треба накладати нові податки на суму $16,456,000,000, або затягати нову державну позику.

Ще одну справу треба згадати, а це час пред'явлювання бюджету. Його предкладає уряд Конґресові вже в початках календарного року. Це на те, що б Конґрес мав доволі часу для провірки, бо приділення фондів чи їх відмова — це найсильніша „зброя" усіх парляментів, в тому і американського Конґресу.

ЗАХІД І СОВЄТИ

У політичних відносинах між Заходом і Совєтами слід одмітити від 1945 р. три фази: На першу складалися наслідки воєнного договору між Совєтським Союзом і Західними Союзними державами а далі проблеми, що виникали із переговорів між ними і які ждали на свою розв'язку. Їхніми результатами були протоколи підписані в Потсдам, умови про обсаду Німеччини й Австрії і вкінці мирові договори з Італією, Угорщиною і Румунією, Болгарією і Фінляндією. В цьому часі заведено так зв. народну демократію в Румунії і Болгарії, започатковано цей же рух у Польщі у Угорщині та проголошено громадянську війну в Греції. В цьому часі Захід був переконаний, що всі спірні справи з Совєтами можна буде мирно полагодити. Але експансивні змагання Совєтів були надто очевидні, щоб у многих не зродилися поважні сумніви у мирне полгодження цих справ.

Другу фазу характеризують розчаровані надії. Її початок припадає на квітень 1947 р., в якому відбулася конференція в Москві та скінчилася повним крахом. Захід прийшов до переконання, що концесії, роблені Совєтам, штовхають їх лише до нових домагань та загострюють їх експансивний апетит. Логічним наслідком цього був плян Маршала в справі господарської відбудови Заходу з метою оборони проти комунізму на внутрішньому фронті і нарешті початок озброєння народної демократії на Угорщині, знищення останніх впливів заходу в Польщі, заведення народної демократії в Чехії, генеральний страйк у Франції та Італії, загострення громадянської війни в Греції і Берлінська кріза. Новий, цілком несподіваний момент у міжнародній політиці став очевидний. Конфлікт між Юґославією і Совєтами дошкульно ослабив становище Совєтів в Европі.

Третю фазу характеризують зростаючі напруження. Її вихідним пунктом була ратифікація північно-атлантійського пакту оборони. Совєти звернулися з гострою і грізною нотою до Норвегії, отже до сусідної собі держави, щоби вона цього пакту не підписувала. Однак Норвегія спокійно і рішуче відмовила цьому домаганню. Незабаром наступила зміна у проводі Совєтської закордонної політики. Сенс цеї зміни різно собі пояснювали. Спершу здавалося правдоподібним, що між Заходом і Совєтами наступлять відпруження. Свідоцтвом цього служила Паризька конференція, на якій полагоджено берлінську кризу та осягнено значні поступи у виготовленні договору з Австрією.

Та одночасно почалася в бурливому темпі розвиватися громадянська війна в Китаю. Знаменито вишколеним червоно-китайським дивізіям удалося нищівно побити національну китайську армію та викинути її із меж Китаю. Для многих виникло підозріння, що відносно згідливе становище Совєтів у Парижі було лише покришкою для того, що ділялося на Далекому Сході. Загальні збори Об'єднаних Націй, що відбулися скоро опісля, — принесли нові, загострені суперечки. Позірну причину для них дав вибір Югославії до Ради Об'єднаних Націй. Відтак наступила гостра пропагандивна офензива з боку Москви, — щоби настроїти маси Захіних держав проти їхніх урядів. — Спроба однак цю пропаганду перемінити в революційну акцію, що мала метою перешкодити їх зброєнням, не вдалася. В червні 1950 р. північна Корея напала на південну. Дальший розвиток подій відомий. Після початкових успіхів побито нищівно комуністичні війська Північної Кореї. Китайський уряд рішився після цього на масову інтервенцію його війська, щоб цілком викинути американські дивізії в Кореї.

Ця китайська інтервенція є без сумніву новою фазою у відносинах між Заходом і Сходом. Головне питання у ній є таке: Стоїмо ми безпосередньо перед третьою світовою війною або чи матимемо таки мир до часу, коли юридично й політично відносини устабілізуються? На це питання дуже важко дати відповідь. Вона залежить від дійсних відносин сил між обома бльоками держав.

А в разі війни, яку загальну стратегію слід очікувати?

Схід правдоподібно, відповідно до своїх сил, мусів би вести офензиву на суші, зате в повітрі і на морі мусів би стратегічно зберігати дефензиву. Захід — навпаки. В повітрі зберігав би він офензиву, а на суші дефензиву. Найважнішим тактичним моментом мусіло б бути заскочення противника й концентрація своїх сил. Якщо офензива Сходу на суші була б задержана на кілька тижнів або місяців, стратеґічна ціль її була б дуже легко ударемнена. Захід має безсумніву кориснішi умови успіху. Він має переваґу в повітрі, а на суші може успішно дефензивно боронитися. Атомова зброя нищить не тільки ворожу продукцію, але й ворожу комунікацію, що практично робить неможливим рух масових армій.

Які політичні конклюзії виникають із цього устосункування сил? Першусього ця, що війна тривала б не коротко. — Навіть, якщо східним арміям удалося би захопити спочатку більші простори, це не було б кінцем війни. І навпаки. Успішна атомова офензива Заходу не потрапила б змусити противника до зложення зброї. Як висловився сам Сталін — війну може виграти тільки та сторона, яка у війні відносно є все сильніша. Проте велике питання, чи супроти знищення продукції і виснаження більшости населення в евентуально здобутих землях, перша ліпша сторона може виграти війну.

Чи при таких відносинах може бути взагалі небезпека аґресивної війни? Ані Америка з союзними державами ані теж Совєти зі своїми сателітами не зважаться на неї.

Недоцінювання противника однак може бути небезпекою для миру. Але й переконання, що „ми мусимо тепер зважитися на війну, коли не хочемо бути змушеними вести її завтра, але при далеко некорисніших для нас умовах" — є теж загрозою для миру.

Мир тільки тоді певний, коли миролюбні держави будуть далеко сильніші від аґресивних.

В. П-енко.

Чи рішиться Сталін воювати?

Спроби московського уряду після 2-гої світової війни здобути нові провінції в Греції, Персії і на Далекім Сході показують, що Сталін лишився вірний комуністичній теорії про непримиренність совєтської диктаторської держави і несовєтських країн. Вірячи в неминучий конфлікт большевицького комунізму з некомуністичними державами, московський комуністичний уряд організує свої збройні сили до найбільших розмірів. Виступ комуністів у Кореї і мобілізація комуністичного Китаю показала цілому світові загрозу совєтського імперіялізму, особливо тому, що демократичні великодержави були до комуністичної атаки зовсім неприготовані.

Здавалось би, не було кращого моменту для Москви ударити на „капіталістів" тоді, — коли армія Об'єднаних Націй відступала перед комуністичним військом Північної Кореї. Однак цього Москва не зробила. Також тепер, коли на корейській території б'ються проти війська Об'єднаних Націй сильні Китайські армії, Москва не хоче встрявати в цей конфлікт.

Чому Москва не виявляє охоти ударити на „імперіялістів" в Азії та в Европі? Аджеж кожний знає, що комуністичні армії дуже легко могли б захопити Азію і цілу Европу. Бо й досі, не зважаючи на широку рекляму, держави Атлантійського Пакту в Европі не озброєні як слід, а окупаційне англо - франко - американське військо в Німеччині надто нечисленне, щоб могло надіятись спинити комуністичні мільйонові армії. Проте Москва не починає війни і не знати, коли Сталін рішиться на це.

Треба уважати, що головні причини здержливости Москви є економічного характеру. Для війни в сучасності треба вугілля, заліза, збіжжя, урану (для атомових бомб) і нафти. Хоч Москва, разом із своїми сателітами, напружує всі сили, щоб розвинути індустрію і сільське господарство, проте комуністичні країни не можуть догнати держав демократичних. Напр., року 1950 Злучені Держави Америки випродукували біля 100 мільйонів тон сталі, західно-европейські країни понад 37 мільйонів тон, а Совєтський Союз всього 22 мільйони тон. Пшениці дала Америка з західно-европейськими країнами впятеро більше від Совєтського Союзу. В добуванні нафти Совєти лишаються далеко позаду від західних великодержав. Спроби Москви догнати Америку в виробництві атомових бомб ще далеко не досягнули рівня, бажаного нею, хоч зрада комуністів-науковців (Мей, Фукс, Понтекорво і інші) дала Москві тайну атомової продукції. Щоб збільшити свою підготову до війни, Москва примусила свої нові провінції (сателіти) до перебудови народного господарства для воєнних цілей. Це все показує, в якій небезпечній ситуації перебуває нині цілий світ.

Коли б Сталін був переконаний, що західні великодержави готують сили для нападу, а не для оборони, то починав би війну негайно, поки демократичні держави до війни ще не готові. Але відома річ, що в західних великодержавах ніхто не візьме на себе відповідальности за нову світову війну. — Теперішнє зброєння має на увазі тільки створення „рівноваги сил", щоб тим способом примусити Москву до обмеження її апетитів. Москва почне нову світову війну тільки тоді, коли совєтський уряд матиме на 100 відсотків певність своєї перемоги. Цієї певности Сталін тепер не має. Цим і пояснюється теперішня нерішуча лінія Москви в міжнародній політиці.

П. Д.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

Сінклер Люїс.

КНУТ АКСЕЛЬБРОД

4)

— Так... — сказав Кнут і це було все, що він міг знайти, щоб сказати. З очима Рея Ґрібля, який дивився на нього крізь окуляри, на собі — він не міг дальше перегортати листків і шепотіти над книжкою. Він став застановлятись, чи справді не треба б йому прочитати натягнену антропологічну нісенітницю Мілтона.

Нещасливий пішов він на лекцію старовинної історії, яку гарно вів доктор філософії Блевінс.

Кнут подивляв доктора філософії Блевінса. Він був такий вчений, з окулярами на носі і страшно правдивий. Але більшість Блевінсових „баранів" не любила його. Вони говорили, що він „вередун"; читали газети та відкрито копали себе взаїмно.

У чепурній, витинкуваній клясі — з руками, опертими на широких поручнях крісла, Кнут старався не втратити ні одного з певних тверджень Блевінса, що докладна дата другого вінчання Темістокля припадає на два роки і сім днів пізніше, ніж її означив неграмотний дурень Фрутарі з Падуї. Кнут подивляв виклад молодого Блевінса та відчував велику вченість у підході до цих важких і небезвартісних фактів.

Та він довідався, що деякі непорядні товариші гіршого сорту грали покера якраз за його плечима. Його виправлений на преріях слух ловив навіть шепіт: „Перебив подвійно" або „Чому не відкриєш на сліпо?" Кнут думав і морщив чоло над тими глузунами високого навчання. Коли він обернувся позад себе — побачив, що винуватці хихочуться та продовжують забаву. Він почав дивитися на Блевінса ще більше, як на приятеля. Йому було прикро за нього. Хотів йому зробити щось доброго.

Коли лекція скінчилась, він сторчав над столом Блевінса, аж усі студенти винеслись; вкінці вистогнав:

— Слухайте, професоре, ви ґарна людина. Я зроблю щось для вас. Якщо хтось із хлопців вчинить вам прикрість, ви негайно покличте мене і я розправлюсь з цим бандитом.

Доктор філософії Блевінс говорив культурно і поважно:

— Дякую дуже, Аксельброд, але я не сподіюсь, щоб це було колись потрібне. Уважаю себе справді добрим педагогом. До побачення! Ага, одну хвилину. Щось я вам мав сказати. Я бажав би собі, щоб ви не старались так міцно маніфестувати, коли я викликую вас підчас іспитування. Ви непотрібно довго відповідаєте і смієтесь, якби щось справді надзвичайно смішне було у мене. Я зовсім не перешкаджаю вам уважати мене смішною фіґурою приватно, але тут є деякі клясові форми, ви розумієте, деякі малі форми.

— Чому, професоре? — закричав Кнут. — Я ніколи не строїв жартів з вас! Не тямлю, щоб я сміявся колинебудь. А як я і сміявся — то лише тому, що я такий вдоволений, коли моя стара дурна голова добре сприймає лекцію.

— Так, так! Це дуже похвально. Я певен того. Але якщо б ви захотіли бути дрібочку уважливішим..."

Доктор філософії Бевінс з зимним усміхом на зубах відійшов до Клюбу абсольвентів, пожартувавши зі старого Кнута, а в опустілій клясі залишився Кнут засумований: стара людина — обвинувачена і осуджена. Через вікна пробивалась ясність бабиного літа, ясно по-хлоп'ячому кричала троянда в городі. Але цей любитель оселі пригладив свої скручені рукави, задивився у таблицю і на ній бачив лише сіризну жовтня та стерні довкола своєї далекої шопи. Малюючи дальше в уяві коледж, що приглядався йому, скрито глузував з нього, —. він був тоді безнадійний, і засоромлений, і колосально злий. Тужив за своєю кіткою, за своїм кріслом з буйволових рогів, за соняшними входовими східцями до своєї шопи та за зрозумілим краєм. А він був у коледжу щойно несповна один місяць.

Заки вийшов зі залі, він підійшов за стіл викладача та поглянув на вимріяну клясу. Іст Рок. Він оглядав гру світла на стрімкій скалі, слухав легкої музики листя, що неслась у повітрі разом з піснями про старий край Ню Інґленд. Він закликав з тріюмфом.

— Тепер я міг би писати вірші, якщо б я саме, — якщо б я саме міг писати вірші!

Він виповз на вершок скали Іст Рок, звідки міг бачити будинки в Єйл, вежі Оксфорду, Лонґ Айленд Савнд і білу тахлю самого півострова Лонґ Айленд за водою. Чудувався тому, що він — Кнут Аксельброд із затопленої провінції оглядає одно рам'я побережжя аж до Ню Йорку.

Заглянув новачка на лавці, на крайочку скали і позлостився. Новачком тим був Джільберт Вошберн — сноб і дилетант, про якого одного разу Рей Ґрібіл сказав: Цей молодець — це ганьба нашої кляси. З нього не буде нічого. Думає, що він більше вартий за усіх інших товаришів, з якими навіть не пристає. Кажуть, що уважає себе літератором, але він навіть не світить закаблуками, як це звичайно буває у літераторів. Не присвячуй часу такому замріяному волокиті та снобові, як він.

Коли Кнут приглядався незнайомому Джілеві, якого сильвета гарно вибивалась на тлі неба, він страшно осуджував такий рід людей. Джіль був аж за добре одягнений і мелянхолійно знуджений.

— Його треба б поставити працювати поряд з молотільниками та покласти спати у сіно! — бурмотів Кнут майже на спосіб Ґрібля. — Тоді знав би він, коли був у сприятливих обставинах і коли йому не боліли вуха. Пфі!

Джіль Вошбери встав, підійшов до Кнута, дивився якийсь час на нього, отягаючись, та вкінці сів на Кнутовій лавці.

— Далекий вид — сказав і усміхнувся.

Цей усміх зображував Кнутові все мистецтво життя, якого він шукав у коледжу. Він скоро відкинув своє переконання про моральну вартість Джіля й кожна зморщка на його зміненому обличчі рисувалась глибоко, коли він відповів:

— Так! Я думаю, що Акрополь був якраз такий, як ось тут.

— Сулухай, Аксельброде! Я саме думав про вас.

— Так?

— Ми повинні себе взаїмно знати. Ми обидва — це ганьба кляси. Ми прийшли тут помріяти, а ті пильні, малі цапи, як Етчисон, чи Джіблетс, чи хто інший з ваших товаришів уважають, що ми дураки, коли не вчимось для оцінок. Ви можете не згоджуватись зі мною, але я уважаю, що ви і я — це дослівно той самий тип людини.

—На якій основі ви думаєте, що я прийшов тут помріяти? — запитав Кнут.

—О, я з привички сідав близько вас у Громаді та чув, як ви старалися перемагати веселого, старого Етчисона, коли він починав дискусію на тему, що є причиною студій у коледжу. Ця стара, молями з'їджена тема! Сумніваюсь, чи Каїн і Авель не дискутували над нею в Рільничому Коледжу Ідена. Ви знаєте: Авель — той розумний, і дуже побожний, і високого стану та Каїн, що хотів читати поезії.

— Так — сказав Кнут. — Але мені насувається думка, що проф. Адам говорить: „Каїне, перестань читати ці поезії, це тобі не поможе в альгебрі".

Український визвольний рух та еміграція

ІНТЕРВ'Ю З ЧЛЕНОМ ПРЕЗИДІЇ УГВР ТА ЇЇ ЗАКОРДОННОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА О. Д-РОМ І. ГРИНЬОХОМ.

З кінцем минулого тижня відвідав Редакцію „Свободи" о. д-р Іван Гриньох, член Президії УГВР та член Президії її Закордонного Представництва, що з початком цього місяця приїхав на короткі відвідини до Злучених Держав. Користаючи з цеї нагоди, ми поставили о. д-рові Гриньохові кілька конкретних запитів, що могли б інтересувати наш загал, та одержали на них конкретні відповіді. Вважаючи, що така виміна думок з представниками усіх політичних середовищ і угрупувань та їх критичний розгляд можуть причинитися для дальшого вияснення внутрішньо-українського положення, передаємо ці запити і відповіді для інформації українського загалу.

ЗАПИТ: Що вважали б за можливе сказати про Вашу особу та Ваше становище в ієрархії Українського Визвольного Руху?

ВІДПОВІДЬ: Походжу з Західної України. Малим хлопчиною, від 1909-1914 був разом з родичами в Филаделфії, Па. Середню школу в рр. 1918-1926 кінчив в українській гімназії у Львові. Від 1926-1934 студіював богословські і філософічні науки на університетах: Богословська Академія у Львові, Університет в Інсбруці, Австрія, Університет в Мюнхені, Німеччина, Католицький Інститут у Парижі. Після однорічної душпастирської праці 1934-35 був покликаний на Богословську Академію у Львові, де викладав філософічні дисципліни. Водночас був в рр. 37-39 академічним душпастирем українського студенства, що студіювало на університетах в Польщі. З рамени Об'єднання українських студентів „Обнова" брав участь в міжнародніх конґресах католицького студенства, об'єднаного в „Пакс Романа", в 1936 р. в Австрії, 1937-го року в Парижі, 1938-го в Югославії. Брав участь в діяльности різних організацій української молоді (Пласт, Сокіл Лумба Орли) та в інших українських культурних установах. В часах німецької окупації українських земель писав в підпільній центральній пресі („Ідея і чин" і її видання) під літературними псевдами — І. М. Коваленко, Діброва та інші, дальше працював у відділі закордонних зв'язків, відвідував українські повстанські відділи і т. д. Брав участь в підготовці й організуванні політичного керівництва визвольною боротьбою, Української Головної Визвольної Ради, був учасником її Великого Збору в липні 1944 року та обраний тим же збором членом її Президії. В 1944 р. осінню висланий краєвими чинниками УГВР в Місії закордон. Після організаційного оформлення цієї Місії в Закордонне Представництво УГВР, став членом його Президії.

ЗАПИТ: Які є причини і цілі Ваших відвідин в Злучених Державах; коли приїхали та як довго задержитеся?

ВІДПОВІДЬ: З думкою відвідати ЗДА носився я вже безпосередньо після закінчення II. Світової Війни. Моїм бажанням було зустрітися з американською українською громадою, з'ясувати розвій української політичної думки та визвольні процеси на українських землях в останніх роках, представити наглядно, якою є сучасна, створена в процесі визвольної боротьби структура цілого визвольного фронту та вказати на важливі завдання американської української громади на тлі минулої і сучасної національно - визвольної боротьби. Крім того, бажав також відвідати свою родину, зокрема свого брата, якого вже 12 років не бачив. Хотів також відвідати країну, в якій провів майже 5 своїх діточих років.

З Европи виїхав 29. грудня 1950. Від 30. грудня перебуваю тут. Залишусь так довго, як будуть вимагати цього справи, думаю, що вистачить на це два місяці.

Моя приналежність до УГВР та участь в її праці, точніше в праці її Закордонного Представництва, визначує також характер моїх відвідин в ЗДА. Не виступаю, як речник якогось одного політичного середовища чи партії, хотів би заступати погляди і вимоги загально-національного органу цілої визвольної боротьби в Україні, згідно з плятформою УГВР. Вважаю, що всі політичні середовища можуть і повинні, йдучи за закликом Воюючої України („Звернення") зайняти ясне й позитивне становище до існуючих в Україні факторів визвольної боротьби, до її сучасної структури, в тому також до керівництва визвольною боротьбою, яким являється УГВР.

ЗАПИТ: Що можете сказати про український визвольний рух у військово-повстанському та політичному аспектах:

УПА, її сила, командування, дії;

УГВР, її склад, побудова, круг і характер діяння;

ОУН — ідеологічні заложення та роля у визвольній боротьбі;

Вигляди української визвольної боротьби в теперішньому міжнародному положенні?

ВІДПОВІДЬ: Про історію, виникнення та дії поодиноких факторів визвольної боротьби вважаю зайвим інформувати, бо ці речі були вже і на цьому терені з'ясовувані чи то в доповідях чи в окремих публікаціях. Заторкнусь коротко тільки сучасного стану:

Фактом є, що УПА, не зважаючи на т. зв. мирний стан у світі і не зважаючи на те що не бракувало й в українському світі людей, які ворожили їй недалеку смерть, після п'ятьох років від закінчення світової війни, існує, як могутній фактор не тільки української визвольної боротьби, але й як фактор вселюдської боротьби проти тиранії, проти російсько - большевицького поневолювання, проти національного і соціяльного гніту. Можу ствердити, що й в оцінці сторонніх чинників УПА є найсильнішим фактором визвольної боротьби в цілому СССР і то не тільки з огляду на розміри своїх дотеперішніх виключно бойових акцій, але й з огляду на ідейно - політичний і програмовий зміст тих основних принципів, за реалізацію яких УПА бореться.

Конкретного стану сил УПА ніхто ніколи не подавав і не подасть, і це зі зрозумілих причин. Сила УПА в переконливости і в мобілізуючій спроможності її ідейних гасел, її героїчності і жертвенності боротьби. Сила її в цьому, що УПА й український нарід це одне і так, як годі духово і фізично ворогові винищити цілий нарід, так годі йому зліквідувати бойову силу цього народу. Хочу додати, що невірним є будьто би УПА була виключно західно-українським, отже провінційним явищем. Можу з повною відповідальністю, на підставі відомих мені фактів твердити, що сьогодні УПА — це бойовий вияв соборного українського духа й цілої України. Посилення її бойових дій чи її концентрації в таких чи інших теренах є зумовлені виключно географічною пригожістю для дій тих чи інших теренів, а не фактом якої небудь загумінковости. Ідеї, що їх голосить УПА, мають цю саму мобілізуючу силу на всіх українських землях, мають всюди своїх визнавців (навіть в апаратах ворожої окупації), що більше, ці ідеї є відомі і переконливі для інших поневолених большевицькою Москвою народів, ба навіть деякі середовища російської народної маси над цими ідеями не проходять байдуже. Згідно з повідомленнями з України, після геройської смерти сл. п. ген. Т. Чупринки головне командування над УПА перебрав полк. В. Коваль.

УГВР виникла щойно в процесі боротьби під німецькою окупацією. На Великому Зборі в липні 1944 прийняла свій тимчасовий Статут, основну плятформу своєї дії та звернулась з Універсалом до Українського Народу. В цих основних актах визначена її структура, характер і завдання. Вона являється сьогодні політичним найвищим керівництвом цілого визвольного фронту на Рідних Землях. Їй єдино є підпорядкована УПА, її визнає і підтримує Організація Українських Націоналістів на українських землях. До тепер, ні характер, ні завдання УГВР ні її роля в структурі цілого визвольного фронту не змінились, зміняється хіба її склад, бо з огляду на постійні неминучі жертви склад УГВР доповнюється згідно з Тимчасовим Статутом, шляхом кооптації нових людей. Найкраще про це говорить останнє Звернення Воюючої України, де зустрічаємо цілий ряд підписів членів УГВР, багато з яких це нові люди, яких на Першому Великому Зборі не було. Це також доказ живучости самої установи. В УГВР, як понадпартійному керівному органі української визвольної боротьби, заступлені чільні військові, політичні, громадські, культурні та церковні діячі сучасної України. „Звернення" до української еміґрації свідчить найкраще про глибоке державницьке розуміння справ, про правильність політичної постанови та про журбу тих чинників долею української еміґрації.

Іменем УГВР закордоном діє Генеральний Секретаріят Зак. Справ УГВР, ЗП УГВР та їх органи. В 1950 році чинниками УГВР в Україні підтверджено наново уповноваження, дані в 1944 р. для своїх делеґатів.

В Україні існує і діє, як політична організація, ОУН, ідеологічні, програмові та політичні принципи якої були останньо ухвалені III. Надзв. Великим Збором в серпні 1943 р. Постанови цього Збору є дальше зобов'язуючі для всіх членів Організації. Конференція ОУН в Україні, що відбулась літом 1950 р. ввела незначні доповнення (в питаннях свободи політичних організацій в майбутній українській державі, в земельному питанні, в питаннях державного ладу в Україні і т. п.) та уточнення (скреслено вже неактуальні речі). Коли йдеться про ролю ОУН в Україні, то не має сумніву, що ця роля є незвичайно поважна. Як широка політична підпільна організація, як мобілізуюча на боротьбу широкі українські народні маси сила, як адміністраційна й господарська мережа для відділів УПА, ОУН відограє і відограватиме в майбутньому основну ролю в боротьбі за визволення України.

Коли говорити про перспективи української визвольної боротьби, то можу тільки відкликатись до запевнень, які маємо з Батьківщини, хоч би до публікованого тут „Звернення". З цих документів говорить віра в перемогу і цю віру бажає Воююча Україна перелляти також в усе українське суспільство на еміґрації. Думаю, що Господь не відмовить українському народові свого благословення та своєї помочі з висот для нашого народу, що бореться жертвенно й по-геройськи за людські і Божі права на своїй землі. Віра в живучі здорові сили народу, оперта на віру в Божу справедливість та Божу поміч, дасть українському народові силу перетривати лихоліття і витривати в затяжній боротьбі аж до її успішного завершення. Враховуючи сучасне міжнароднє положення, треба сказати, що і розуміння зовнішнього світу для визвольних змагань українського народу і його прямування до віднови вільного життя в українській самостійній державі і співчуття вільного світу є куди більші, як це було безпосередньо після закінчення II-гої світової війни, коли західний світ не знав ще, що собою являє сучасна большевицька імперія, яке її дійсне обличчя і які її імперіялістичні заміри.

ЗАПИТ: Ваша характеристика української політичної еміґрації в Европі:

групи і партії та їх становище і роля у визвольних змаганнях;

причини розколу між ЗП УГВР та групою Бандери;

Ваша оцінка Державного Центру і УНРади; Ваше відношення до них;

ВІДПОВІДЬ: В загальному хочу ствердити, що роля української політичної еміґрації та всієї української спільноти, що знайшлася поза межами України в різних країнах світу, є незвичайно поважна. Найкращу оцінку цієї ролі і завдань еміґрації ми вичуваємо з безпосередніх слів Воюючої України. З'ясування там таке вичерпне, що не доводиться нічого додавати.

Диференціяцію української політичної думки та у висліді цього партійно - групову диференціяцію української політичної еміґрації вважаю явищем нешкідливим, навпаки, воно є природним явищем спільноти, що будує своє життя на демократичних основах. Вважаю, що при відповідному і гідному суперництві могла б збагатитися українська політична думка новим досвідом, новими надбаннями. Негативним в цілій структурі політичного життя уважаю те, що воно творилось без відповідного ґрунту, у відірваности від української землі й українських народніх мас. Ціла побудова і диференціяція відбувалась за незначними винятками на старих, традиційних, часто віджилих й неактуальних традиційних зразках. Не життя творило нові форми політичного зрізничкування, а ці старі форми накидувано новому житті. З цього приводу завмертя на певному етапі і брак відчуття, що життя не стоїть на місці. Другим негативом вважаю, що міжпартійна боротьба пішла не по лінії чесного змагання за правильність ідейно - програмового змісту поодиноких політичних середовищ, а за опанування впливів в українському еміґраційному житті. Дійшло до боротьби, яка розогнювала людські пристрасті, натомість ніяк не помагала українській справі. Затрачено розуміння завдань політичної еміґрації. Тому також затрачено й ці завдання, які могли б виконати окремі політичні середовища на зовнішньому відтинку серед співзвучних чужонаціональних середовищ, напр. українські демократичні групи серед аналогічних чужих демократичних партій, соціялісти серед соціялістів і т. п. Нажаль неможливість виконування цих завдань випливала також і з цього, що в різних політичних середовищах існувало й існує різне становище до визвольної боротьби й існуючих в Україні факторів (невірна оцінка, — неґація, промовчування, невірне насвітлювання). З хвилиною, коли цей стан зміниться, кожне еміґраційне політичне середовище могло б багато зробити на відтинку інформації і приєднування зрозуміння і співчуття чужинного світу для українських визвольних змагань та ідеї української державности в загальному.

Відповідаючи на питання про „причини розколу між ЗП УГВР і групою Бандери", хочу звернути увагу на невірне формулювання самого питання. Идеться не про якийсь розкол, бо розкол можливий в одному політичному середовищі. ЗП УГВР, як делеґатура УГВР, не було і не є частиною Закордонних Частин ОУН. В цілому питанні йшлося про внутрішній конфлікт між членством ЗЧ ОУН. Розходження й конфлікт, які не мали, як про це невірно інформовано, характеру особистих спорів, розходження були виключно в питаннях ідейно - політичного та програмового змісту цілої ОУН, йшлось про питання світоглядові, ідеологічні, програмові, устроєві і т. д. Тому, що частина членів, які пережили визвольні процеси в рр. до 1944, обороняла також правдивий характер УГВР та її закордонного органу ЗП УГВР, вістря конфлікту звернулось також проти ЗП УГВР. Літом 1950 року керівні чинники ОУН в Україні внесли ясність в ці справи, ствердивши ще раз, що ціла ОУН стоїть на позиціях III. Великого Збору з 1943 року. Сподіюсь, що відповідальні за ЗЧ ОУН і їх політику чинники на еміґрації поінформують про обов'язуючий всіх членів ОУН, в цьому числі і ЗЧ ОУН, ідейно-політ. зміст українське громадянство. Як вже вище згадано, Закордонному Представництву УГВР підтверджено наново його повновласті заступати закордоном цілий український визвольний рух на Рідних Землях і тому воно сьогодні зганим конфліктом не заторкнене, а конфліктові справи це внутрішня справа Закордонних Частин. Мені відомо, що в цьому напрямі керівні чинники ОУН в Україні подали свої пропозиції й вірю, що на їх базі всі наболілі питання знайдуть свою розв'язку.

В Національні Раді і її виконному Органі хотів би бачити перш за все осередок, який довів би до консолідації всіх політичних сил на еміґрації. Вважаю позитивним їх досягнення на цьому відтинку, хоч прикрим явищем є те, що в такому осередку не знайшлись дотепер українські гетьманці-монархісти, а останньо відійшли ЗЧ ОУН. Не берусь аналізувати причин цього явища, згадаю тільки, що напр. на відхід останніх в великій мірі вплинуло неясне ставлення органів УНРади до краєвих факторів визвольної боротьби Коли йдеться про те, що УНРада зберігає традиції Державного Центру УНР закордоном, то в мойому розумінні позитивом вважаю зберігання і плекання традиційної ідеї демократичної Української Народної Республіки, яка (ідея) не все покривається зі змістом практичної політики кожночасних урядів УНР. В зовнішному аспекті не бачу особливих можливостей для виявів дії екзильних урядів взагалі (не тільки українського), зокрема ще тоді, коли ці уряди не можуть чи не стараються знайти оперта на існуючих та діючих силах в їхніх батьківщинах, та не стараються згідно з вимогами української рації опреділити свого становища до тих сил. Моє особисте відношення до Національної Ради покривається в цілому з офіційними енунціяціями ЗП УГВР, зокрема з Деклярацією ЗП УГВР з травня 1948 року напередодні створення Національної Ради та з двома останніми комунікатами ЗП УГВР, які видано в 1950 році в цілі наладнання взаємин з УНРадою.

Можливості консолідації всіх політичних сил на еміґрації бачу при передумові прийняття основних устроєвих принципів побудови української держави (демократичний, републіканський устрій), при передумові з'ясування всіми політичними середовищами і УНРадою свого позитивного відношення до існуючих факторів визвольної боротьби в Україні, при залишенні тенденцій монополізування цілого українського життя якоюсь групою чи осередком, при передумові відділення політичного сектора українського життя на еміґрації від сектора громадського, отже відполітизування громадського сектора, а вкінці при передумові реальної оцінки ваги і ролі всіх існуючих в політичному житті факторів та їх спроможностей, а не в умовах політичного мрійництва. Наскільки два існуючі націоналістичні угрупування знайдуть спільну мову між собою, не берусь пророкувати. Особисто вважав би вже позитивним досягненням, коли б ці середовища знайшлись разом з другими середовищами в одному еміґраційному центрі.

Вважаю нежиттєвим, а з погляду визвольних змагань навіть шкідливим, всі спроби творення т. зв. революційних центрів закордоном, незалежно від цього, від кого такі спроби походили б. Кожна серіозно думаюча людина признає, що керування революційно - визвольною боротьбою з-за кордону, це фікція. Не берусь аналізувати інших негативів.

ЗАПИТ: Можливості і форми дальшої консолідації всіх політичних угрупувань, а на-

(Закінчення на стороні 4)

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ В ЗДА

1. 1 січня відбулось чергове засідання дійсних членів УВАН, на якому прийнято ряд рішень щодо пляну дальшої роботи в справі видавництва, наукових конференцій, музею, структури УВАН.

На засіданні крім дійсних членів, що проживають у Ню Йорку, були присутні ще дійсні члени проф. Р. Смаль-Стоцький та проф. Я. Рудницький.

Всі рішення були прийняті одноголосно.

2. При відкритті Сьомого Річного З'їзду Американського Об'єднання Учителів Слов'янських та Східно-европейських Мов, голова його д-р Артур П. Колеман відчитав привітання від УВАН в ЗДА.

Дійсні члени УВАН проф. Р. Смаль-Стоцький та проф. Я. Рудницький виступали з доповіддями

3. УВАН в ЗДА дістав чартер за законом стейту Ню Йорк. На підставі цього чартеру УВА діє як цілком управнена установа Злучених Держав.

4. Поступає у продаж перший випуск наукового журналу УВАН англійською мовою, про що будуть дані докладні оголошення.

5. Успішно працює Фундація УВАН, заходами якої уможливлено вихід журналу УВАН. Збірку коштів продовжується.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ТОРОНТО, ОНТ.

„Шаріка"

Музика і лібретто до оперети „Шаріка", яка буде виставлена в Народньому Домі в Торонто в днях 25 і 27 січня, написав дириґент львівської опери проф. Ярослав Барнич.

„Шаріка", це музична комедія-оперета, повна життєрадісних-безтурботних картин. Головні герої, українські січові-добровольці, які за першої світової війни боряться за волю своєї батьківщини проти царської Росії, разом з австрійськими військами.

Сотня українських січових стрільців призначена на хвилевий відпочинок до мадярського села, якого власником є українець з походження, змадяризований п. Деркач. Його прекрасна донечка — „Шаріка" чарує всіх своєю красою та ніжністю. Всі її подивляють і залюблюються в ній. „Шаріка", закохана в поручника Балинського Степана, не зважаючи на всі перепони рішає вийти за нього заміж. Вкінці виявляється, що її предки були українцями і тоді вже нічо не стоїть на перешкоді до їх щастя.

Оперета „Шаріка" замітна своїми чудовими мелодіями легкого стилю, писана на взір німецьких Леґарівських оперет. У нас дотепер компонувались музичні комедії на побутові народні теми. Шаріка, це перша українська оперета написана в зовсім відмінному стилі.

Всі ролі опрацьовано солідно. Головні ролі доручено виконати нашим фаховим співакам, яких ніжні голоси якраз підходять до характеру музики: в ролі Шаріки п. Лазарович, в ролі Степ. Балинського п. Самотілка. Інші ролі виконують найкращі і найздібніші аматори-співаки.

Слід підкреслити і те, що всі співучасники — хористи чи танцюристи, хоч перетяжені працею, віддавали свій час відпочинку для проб і репетицій, бажаючи, щоб „Шаріка" вийшла по змозі якнайкраще. Думаю, що бажання всіх повинні здійснитися.

Ще згадаю, що „Шаріка" буде відіграна перший раз на американському континенті. Це її „Премієра". Я певна, що нею зацікавляться другі музичні гуртки і будуть її грати.

Галина Голинська

ЗІ СПОРТУ

В рамцях зимового сімкового турніру за мистецтво Шікага (в критій галі) УАСТ, „Леви" вирішили ці перші змагання в свою користь 4:1. Ворота стрілили: Р. Маркевич 2. М. Дахнівський 2. Усі з випрацювання Б. Куцана, який був душею Дружини.

В кожній українській хаті повинен знаходитися часопис „Свобода".

Український визвольний рух та еміграція

(Закінчення зі стор. 3-тої)

ціоналістичних зокрема; які заходи в цьому напрямку вже пороблено і які вигляди; де і в чому найбільші перешкоди;

проблеми зв'язку з Україною;

майбутнє укр. політ. еміграції?

ВІДПОВІДЬ: З огляду на те, що питання об'єднання всіх політичних середовищ та питання пов'язання української еміграції з Батьківщиною находяться зараз в процесі розмов між окремими чинниками, не берусь відповідати на це питання, щоб передчасною енунціяцією не впливати на такий чи інший перебіг розмов та їх успішне завершення. Стверджу тільки, що перешкоди не є такого характеру, щоб їх при добрій волі, реальній оцінці ситуації, маючи на увазі „салюс реі публіце" і на базі всього того, що нас українців об'єднує, не вдалось розв'язати.

Проблеми зв'язку з Україною, це перш за все проблема ідейно - духового єднання. Відірваність від України створює чим раз більшу прірву між українським суспільством тут і українським народом в Україні. Большевицька окупація, різні процеси на всіх ділянках життя в Україні, залишають свою печать. Тому з вдячністю мусимо віднестися до керівних чинників визвольної боротьби в Україні, які стараються, коли тільки можливо, обзнайомлювати українську еміґрацію з усім, що в Україні проходить, передаючи сюди літературу з багатогранною тематикою. Студія цього, доповнювання і поглиблювання, інформація про всі процеси, які в Україні проходять, зазнайомлення з усім української еміграції не допустить до затрачення духової зв'язи з Україною та до постійно загрозливого відчуження.

Вірю в життєздатність, зарадність, підприємчивість та працьовитість українців і тому переконаний, що українська еміґрація скоро виб'ється в усіх країнах поселення на відповідний культурний і соціяльний рівень. Я переконаний, що за допомогою рідних установ і своєї Церкви збереже своє національне обличчя. Я переконаний теж, що побут і праця на чужині причиниться до збагачення життєвого досвіду, засвоєння нових знань, які в майбутньому використає для добра свого народу і будови вільного демократичного ладу. Я переконаний також що ці всі, які знайдуть собі нову батьківщину, не посоромлять українського імени та батьківщини, з якої походять.

ЗАПИТ: Ваша оцінка американсько - української громади в аспекті визвольного руху?

ВІДПОВІДЬ: За короткий ще час побуту в ЗДА важко дати оцінку американсько - української громади. В деякій мірі бодай сподіюсь, що зможу це зробити після своєї зустрічі з ширшими кругами громадянства.

Як в давному, так і сьогодні український визвольний рух хотів би бачити в американсько - українській громаді свого речника, речника своїх змагань, вважаючи, що громадяни вільної демократичної країни своєю поставою, своєю працею і вірною інформацією про прагнення українського народу та про дійсний стан в Україні можуть впливати на витворення політичної та громадської опінії та в неодному причинитись до усунення упереджень, чи навіть, як це в минулому вже траплялось, дискримінацій українського імени та українських визвольних змагань. Вважаю також, що американсько - українська громада своєю гідною й виразною поставою до визвольної боротьби могла б в деякій мірі причинитись до завершення здорових процесів в українській політичній еміграції. Побажав би також, щоб українство тут знайшло спільну мову та довело до концентрації всіх сил і зберегло від цього розпорошення, яке й тут існує.

ЗАПИТ: Як Ви погоджуєте Ваш священичий стан з Вашою політичною діяльністю?

ВІДПОВІДЬ: Політична діяльність священника, це не щось нове в нашій історії. Український священник був завжди, на це складались різні обставини, зокрема брак державности, українським громадським діячем. Громадська діяльність заставляла його також часто до т. зв. політичної роботи. Моя політична діяльність не має характеру такої політичної діяльности, як це є можливе у націях, що тішаться вільним державним життям. Участь у визвольних змаганнях українського народу в сучасний момент вважаю наказом хвилини. Сьогодні в боротьбі стоїть кожний українець в батьківщині, не зважаючи на те, яку професію він виконує. І наша Церква й духовенство також находяться у безпосередній боротьбі. Закордоном я знайшовся не як добровільний втікач, хотів би по своїм силам помогти тим, які залишились на фронті безпосередньої боротьби. Відчуваю це, як обов'язок супроти своїх друзів. Коли хтось зве бажання помогти по своїм силам своїм друзям і своїй батьківщині політикою, то тут мабуть невеличке непорозуміння. Групової, вузької партійно - політичної роботи не веду. У французькому та інших резистансах брали участь католицькі священники. Ніхто не називав цього політикою, була це боротьба за визволення. І в нашій боротьбі беруть участь українські священники, одні з них капеляни, інші господарники, ще інші виховники і т. д. Кожний працює там, де його поставили керівні чинники підпільної боротьби. Сьогодні знаходжусь поза фронтом безпосередньої боротьби, і це ще більше зобов'язує.

ЗАПИТ: Ваші побажання до американських українців на час Вашого побуту в ЗДА?

ВІДПОВІДЬ: Моїм гарячим бажанням було б зустрінутися з ширшими колами української американської громади, зі світом науковим, культурним, з установами, з працівниками преси, з духовенством та українськими робітничими кругами. Бажав би у безпосередній зустрічі обмінятись думками, прислухатись до їх голосу та промовити до них. Був би радий, якщо б українська громада в Америці допомогла в зорганізуванні таких зустрічей бодай в більших осередках скупчення українців.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

СКРЕНТОН, ПА. — Відділ 123 повідомляє своїх членів, що річні Збори відбудуться в неділю, 21-го січня, зараз по Сл. Божій, в церковній салі св. Михаїла, на Норт Мейн вул. Проситься всіх членів і члениць прийти і бути на зборах, бо є важні справи до полагодження. Урядники і контр. комісія дадуть звіти зі свого урядування, почім відбудеться вибір уряду на 1951 рік. — За уряд: М Іванців.

КЛІВЛЕНД, О. — Річні збори Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 291, відбудуться в неділю, 21. січня, під ч. 5701 Деніссн Еве., в годині 2:30 пополудні. Всі члени й члениці обовязані прийти вислухати звітів і вибрати уряд на 1951 рік. — І. Клим, предс.; В. Гузль, секр.

БОСТОН, МАСС. — Повідомляємо, що на річних зборах 307 відділу ім. Митр. А. Шептицького в Бостон, вибрано відділовий уряд: Іван Назар, предс. Николай Гапій, кас., Ілия Чопик, секр., Антін Сокальський, організатор, Павло Гаір, доглядач хворих. — І. Чопик, секр.

ЙОНҐСТАВН, О. — Тов. ім. О. Васараб, від. 348, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться 21. січня в годині 12. по великій Сл. Божій, в церковній салі при Вест Райн Еве. Проситься всіх членів явитись на цих зборах. На річних зборах 31 грудня ухвалено висигнувати з відділової каси на такі цілі: Конгресовий Комітет $10, на церкву св. Тройці $10, на часопис „Свободу" $5, на укр. радієву годину в Йонґстван $5. Разом $30. Збори будуть відбуватись в другу неділю по першім кожного місяця. На річних зборах вибрано такий уряд: Варвара Дубас, предс.; Марія Черничга, заст.; Йосифина Стахура, кас.; Марія Періг, сек.; контроля: Марія Павлишин, Анастазія Циктор і Анна Каєпевич; догл. хворих: Павлина Павлишин, Марія Гавриляк і Марія Мельник. — За уряд: В. Дубас, Й. Стахура, М. Періг.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Управа Тов. Дністер, від. 430, подає до відома всім своїм членам, що річні загальні збори відбудуться дня 21. січня в год. 1-ій пополудні в домі Укр. Клюбу, 847 N. Franklin St. Ми просимо всіх наших дорослих членів прибути на ці збори і допомогти в вирішенні важних і актуальних справ відділу. Перед збборами будемо побирати складки, які просимо конечно вирівняти. — Управа.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Річні збори 397 відділу відбудуться в неділю, 21. січня, в год. 1. пополудні, під ч. 847 Н. Фреиклин вул. Просимо членів вирівняти свої залеглі вкладки. — За уряд: Т. Костик, гол.; О. Штогрин, секр.

БЕТЛЕГЕМ, ПА. — Збори Бр. св. Димитрія, від. 288, відбудуться в неділю, 21. січня, в годині 1. пополудні, в парафіяльній галі, 235 Карбон вул. По збірці вкладок відбудуться річні збори. Уряд просить членів явитися на збори, бо є важні справи до полагодження. — За уряд: М. Брус, предс.; Д. Мушастий, кас.; А. Данилюк, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. — Товариство „Любов", від. 370 У.Н.Союзу, повідомляє членів і члениць, що місячні збори відбудуться 21 січня в неділю, зараз по великій Службі Божій в церковній галі 127 Парк вулиця. Проситься всіх членів прибути на час, та вирівнати свою належність. Вибрано уряд на 1951 рік в такому складі: Петро Воляник, предс., Мих. Довгий, заст., Вол. Колесняи, кас., Мих. Вампара, заст., К. Марущак, рекорд. секр., Дм. Лукеник, заст., Р. Голубович, фін. секретар, Мих. Хомета, заст. Контр. Комісія: Мих. Мурин, Н. Хабінець і Мих. Вампара. Оглядачі хворих: П. Василик, Д. Небор і Пар. Столяр. Адреса секретаря: K. Maruschak, 274 Fenwick, Str. West Haven 16, Conn.

АЛИКВИПА, ПА. — Річні збори Бр. св. О. Николая, від. 120, відбудуться в неділю, 21. січня, точно о годині 2. пополудні, в домі відділів У. Н. Союзу. Обовязком кожного члена і члениці явитись на збори, вислухати звіт контр. комісії за минулий рік та вибрати уряд на 1951 рік. — За уряд: І. Коболь, предс.; І. Манастирський, секр.; Й. Козловський, кас.

БАЙОН, Н. Дж. — Бр. св. Арх. Михаїла, від. 213 повідомляє, що річний мітинґ відбувся дня 9 січня 1951, на котрім були різні справи, і при тій нагоді вибрано уряд на рік 1951. Уряд залишився той сам, а то члени такі: предсідник: Йосиф Кобрин, заступник: Гери Антош, фін. секр.: А. Ковальський, заступник: В. Салій, касієр: М. Пахолок, рек. секр.: В. Салій, Надзиратель хворих: С. Готра, контрольори: М. Росоловський і В. Савран, тростиси: М. Росоловський, Іван Кушнір, М. Данько, рек. секр. В. Салій.

ВЕСТ ІСТОН, ПА. — Відділ 438 повідомляє своїх членів, що на 1951 рік зістали вибрані ось такі урядники: Василь Савчук, предс., Степан Терлецький, мол. секр. і кас.; Василь Франт, контролер. — За уряд: Терлецький.

НЮАРК, Н. Дж. — Місячні збори тов. „Чорноморська Січ" від. 14, відбудуться в понеділок 22 січня о год. 8:30 ввечорі. Проситься всіх членів явитися на збори, та приносити місячні чи річні вкладки. Проситься не задовжуватись і бути пару місяців позаду. Багато задовження, завдає багато праці, як для секретаря, так і для Головної Канцелярії У.Н.Союзу. Отже проситься взяти це під увагу. — За уряд: М. Васараб, предс., М. П. Отрок, секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. — Тов. Запорозька Січ, від. 342, подає до відома всім своїм членам, що на річних зборах вибрано такий уряд на 1951 рік: Гр. Волянський, предс., Д. Заворовський, заст., І. Маркович, секретар, Гр. Гандук, заст., М. Дмитрів, І. Мартинюк і П. Вілинський — контролори; К. Миню, Т. Дацко і Н. Гамадик, дозорці хворих; І. Сокальський, хорунжий; П. Коцаба, господар галі. Мітинґи будуть відбуватися що 3-тя неділя по першім, в церковній галі на Roosevelt Ave. Місячний мітинґ цього місяця відбудеться в неділю 21 січня о год. 2-ій пополудні в церковній галі 565 Roosevelt Ave. Проситься всіх членів зійтись на означений час. Просимо приєднувати нових членів, члениць і дітей до У.Н.Союзу і до Тов. Зап. Січі. — Гр. Волянський, предс., Н. Кіра, кас., І. Маркович, секр.

БРІДЖПОРТ, ПА. — Бр. св. Петра і Павла, від. 383 У.Н.Союзу повідомляє своїх членів, що на річних зборах вибрано такий уряд: Михайло Буката, предс., Семко Козак, заст., Юліян Кушнір, касієр, Іван Грозінський, фін. секр., Володимир Довгань, рекорд. секр., Лука Сарабун і Ігнатій Бурій — контрольори, Прокіп Вовк і Стефан Шевчук — надзирателі хворих.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 1. січня 1951 р. помер несподівано член Т-ва „Воля", від. 46 УНСоюзу

ОСИП КАЛЬМУК,

проживши 63 роки. Покійний походив із села Звиняківці пов. Заліщики. Полишив в смутку жінку Марію, синів Олександра і Петра, дочку Ольгу з родинами.

Похорон відбувся в четвер 4 січня 1951 із заведення П. Яреми до церкви св. Юрія, а звідтам на цвинтар Кальварія.

Покійному Вічная Пам'ять!

Відділ 46 УНС.

Дня 6. січня 1951 р. помер на удар серця

ГРИГОРІЙ КОВАЛЬЧУК,

член 143. відділу УНСоюзу в Ґрейт Медовс, Н. Дж., проживши 59. років.

Покійний походив зі села Дмитрова, повіт Радихів, Західна Україна. Був лагідної вдачі, довгі роки служив в церкві коло вівтаря і занимався фармерством.

Полишив у смутку жену Анастазію, одного сина і одну дочку і 3 внуки. Похорон відбувся при великім здвизі народу дня 9. січня з укр.-кат. церкви св. О. Николая в Ґрейт Медовс, Н. Дж.

В. Й. П.

Павло Ландяк, секр.

ТАРЗАН, ч. 2514. У неволі

„Диви Перрі, ось людські істоти, такі як і ми" — закликав Іннес.

Одначе, як вони прийшли ближче, вони завважали, що ті люди були поприковувані карк до карку, в довгій лінії.

Коли Ґрідлі пристанув, щоб запалити файку, Тарзан запитався: „А що сталося з Іннесом і Перрієм?"

„Їх прикували до кінця ланцюга" — продовжував Ґрідлі. — „Потім вони почали наново свій похід до віддаленого гірського пасма".